

ciutat d'ideals

Els preus dels pisos

Ho vaig escoltar a *La tertúlia* de Lleida TV un vespre que sopava sol, a casa. Deia un pare de la classe mitjana, lleidatà i partidari de "la cultura de l'esforç" que estava preocupat pel "futur dels seus fills", perquè no viurien com havia viscut ell. La conversa girà cap als preus desorbitats dels pisos. En fi, que els preus dels pisos a les ciutats eren tan alts que no podien pagar amb els sous que es paguen ara.

És clar que una contertuliana demanava, des dels partits d'esquerres, vivendes de protecció oficial de diversos nivells perquè puguin ser pagats pels més joves. I ja està bé. Una altra cosa és el preu del sòl i la disponibilitat de solars en llocs "cèntrics" de la ciutat. No dic que no s'hagin de construir aquestes vivendes però més aviat em temo que la qüestió és la mena de societat que han construït. O com a mínim: aquesta és la reflexió que els vull aportar: quina economia hem fet? Quina mena de "producció de riquesa" hem fet en els darrers de-

cennis?

D'entrada, la societat catalana ha tendit, majoritàriament, cap al sector terciari (cap al turisme i cap a la construcció *a saco*, que diuen els més joves, i cap a l'administració pública, com notava *SEGRE fa un parell de setmanes*). O sigui, cases adossades, xalets a l'alta muntanya –posem la Vall Fosca–, la costa i el turisme de platja o d'esports d'aventura, i el funcionariat: des del Mossos d'Esquadra a l'Educació o els serveis socials.

Aquest tipus majoritari d'economia genera llocs de treball amb sous baixos i amb un perfil de formació acadèmica més aviat baix, amb tots els matisos –i alguna excepció– que calguin. Ja sé que faig un retrat superficial, però també sé que inclou alguna veritat essencial: aquesta girada cap als serveis era el camí més fàcil que conté algunes con-

Andreu Loncà

Andreu Loncà

traïncacions. Per exemple, que el preu de les cases i pisos pujaria com l'escuma i no seria fàcil de pagar per als més joves.

En fi, les coses estan així i jo no tinc solucions per a un problema tan complex. Més encara quan tothom en treu un o altre benefici: els que venen els solars, els que els construeixen i els bancs que cobren les hipoteques. Però una altra economia deu ser possible i algú serà capaç d'imaginar-la. Mentrestant, tot va fi com una seda i alimenta les tertúlies de la tele i els articles dels columnistes del diumenge!

"La societat catalana ha tendit cap al sector terciari, cap al turisme, la construcció 'a saco' i l'administració pública"